

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 8/07-37

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. októbra 2007 v senáte zloženom z predsedu Milana Ľalíka a zo sudcov Petra Brňáka a Lajosa Mészárosa prerokoval prijatú sťažnosť Ing. S. T., B., zastúpeného advokátom JUDr. M. M., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Sd 130/04 a takto

r o z h o d o l :

1. Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Sd 130/04 **p o r u š i l** základné právo Ing. S. T., na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Ing. S. T. priznáva primerané finančné zadost'učinenie v sume 30 000 Sk (slovom tridsaťtisíc slovenských korún), ktoré je Krajský súd v Bratislave p o v i n n ý vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Ing. S. T. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 10 633 Sk (slovom desaťtisícšesťstotridsaťtri slovenských korún), ktorú je Krajský súd v Bratislave p o v i n n ý vyplatiť na účet jeho právneho zástupcu JUDr. M. M., B., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Sťažnosti Ing. S. T. vo zvyšnej časti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením zo 4. januára 2007 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť Ing. S. T. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Sd 130/04.

2. Porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vidí sťažovateľ v nasledovne opísanom skutkovom stave.

Sťažovateľ je účastníkom konania vedeného krajským súdom pod sp. zn. 6 Sd 130/04, predmetom ktorého je nárok na uznanie jeho invalidity a následne priznanie invalidného dôchodku, pričom súdnemu konaniu predchádzalo uplatňovanie si nároku voči

S. p., B. (ďalej len „s. p.“). Krajskému súdu bol 14. júna 2004 postúpený spis sťažovateľa týkajúci sa neuznania jeho invalidity, ktorú si uplatnil 22. decembra 2003. Následne krajský súd nariadil vo veci pojednávania a nariadil vyšetrenie zdravotného stavu sťažovateľa, pričom spis bol viackrát predkladaný posudkovému lekárovi, ktorý je podľa názoru sťažovateľa osobou závislou od odporcu v konaní – s. p.

Sťažovateľ ďalej uvádza, že krajský súd bol v období od 15. decembra 2004 do 11. novembra 2005 v tejto veci úplne nečinný, navyše v predmetnom konaní nebolo dosiaľ vydané ani prvostupňové rozhodnutie a daná vec sa po takmer dva a pol roku konania nachádza v tej istej dôkaznej a procesnej situácii ako na začiatku. Sťažovateľ podal viacero sťažností na prieťahy v konaní (naposledy 24. júla 2006), pričom podpredseda krajského súdu v odpovedi č. Spr. 2187/06 z 21. augusta 2006 uviedol, že sťažnosť „... *nie je dôvodná a je neopodstatnená*“.

3. Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní krajského súdu vedenom pod sp. zn. 6 Sd 134/04 a prikázal krajskému súdu konať v uvedenej veci bez prieťahov. Zároveň sťažovateľ žiada priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 100 000 Sk. Podaním z 5. júla 2007 zvýšil požadovanú výšku finančného zadosťučinenia na sumu 300 000 Sk.

Svoju žiadosť o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia odôvodnil tým, že: „ (...) *V dôsledku nesprávneho a protiústavného postupu krajského súdu je sťažovateľ neprimerane dlhý čas vystavený značnej právnej neistote. Sťažovateľ žije už vyše dvoch rokoch v krutej sociálnej neistote pričom počas tohto času nezískal ani len víziu konečného rozhodnutie vo veci. Pocity krivdy a zúfalstva, ktoré sú spôsobené prieťahmi v konaní krajského súdu, sťažovateľ aj s prihliadnutím na svoj zlý zdravotný stav znáša zle. Negatívne pocity vyvolané postupom krajského súdu spôsobujú sťažovateľovi permanentný stres a vyvolávajú v ňom pochybnosti o plnení si funkcií štátu.*“

4. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci 5. apríla 2007 písomne vyjadril krajský súd (sp. zn. Spr. 3098/2007) a 5. júla 2007 k jeho vyjadreniu zaujal stanovisko právny zástupca sťažovateľa.

4.1 Predsedníčka krajského súdu vo svojom vyjadrení uviedla: „.... vo veci sp. zn. 6 Sd 130/2004 je zákonnou sudkyňou JUDr. E. K. Rozhodnutie s. p. bolo dňa 25. 10. 2006 potvrdené.“ K priet'ahom vo veci sp. zn. 6 Sd 130/04 sa nevyjadrila.

4.2 Sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu k vyjadreniu krajského súdu okrem iného uviedol: (...)«Príčinou vzniknutej situácie je najmä nesprávnosť, zdĺhavosť a zjavná neefektívnosť postupu porušovateľa – krajského súdu, v konaní 6 Sd 130/2004. Uvedené celkom zjavne vyplýva z odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu, ktorý okrem iného konštatoval... “Keďže navrhovateľ namietal, že posúdenie jeho zdravotného stavu nebolo objektívne, lebo posudkoví lekári sú závislí na odporkyni, bolo povinnosťou odporkyne vysporiadať sa aj s touto jeho námietkou a nariadiť na zistenie a posúdenie jeho zdravotného stavu znalecké dokazovanie znalcom z odboru zdravotníctva. Takéto dokazovanie však v danej veci vykonané nebolo“.»

5. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie vo veci namietaného porušenia práva podľa označených článkov ústavy a dohovoru. Prerokovanie sťažnosti na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou základného práva – ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných pre meritórne rozhodnutie veci (napr. I. ÚS 157/02, I. ÚS 66/03).

II.

Ústavný súd na základe sťažnosti a k nej pripojených písomnosti, vyjadrení účastníkov konania a spisu krajského súdu sp. zn. 6 Sd 130/04 zistil nasledovný priebeh a stav konania:

Sťažovateľ v právnom postavení navrhovateľa podal 13. apríla 2004 prostredníctvom odporcu s. p. krajskému súdu návrh na preskúmanie rozhodnutia vo veci dôchodkového poistenia - uznania invalidity. Tomuto návrhu predchádzala jeho žiadosť z 22. decembra 2003 o uznanie invalidity a nárokov z toho plynúcich, ktorú s. p. rozhodnutím z 8. marca 2004 zamietla.

Krajský súd 14. júna 2004 začal konanie vo veci pod sp. zn. 6 Sd 130/04.

Dňa 6. augusta 2004 bol krajským súdom nariadený termín pojednávania na 22. september 2004, na ktorom bol vypočutý navrhovateľ aj odporca. Pojednávanie bolo odročené za účelom prešetrenia zdravotného stavu a pracovnej schopnosti navrhovateľa posudkovým lekárom.

Navrhovateľ 28. septembra 2004 doručil krajskému súdu výsledky pooperačných kontrolných vyšetrení.

Krajský súd 4. októbra 2004 zaslal posudkovému lekárovi spis za účelom vypracovania posudku.

Posudkový lekár sociálneho poistenia 22. októbra 2004 zaslal krajskému súdu posudkový spis vo veci neuznania invalidity navrhovateľa.

Dňa 22. októbra 2004 bol krajským súdom nariadený termín pojednávania na 15. december 2004, na ktorom bol vypočutý navrhovateľ aj odporca. Pojednávanie bolo

odročené za účelom predloženia výsledkov vyšetrení navrhovateľa počas jeho hospitalizácie.

Navrhovateľ 5. januára 2005 doručil krajskému súdu výsledky vyšetrení počas jeho pobytu v nemocnici.

Krajský súd 11. novembra 2005 požiadal posudkového lekára o doplnenie posudku zdravotného stavu navrhovateľa.

Posudkový lekár sociálneho poistenia 20. januára 2006 zaslal krajskému súdu posudkový spis vo veci neuznania invalidity navrhovateľa.

Dňa 17. februára 2006 bol krajským súdom nariadený termín pojednávania na 19. marec 2006.

Navrhovateľ 8. marca 2006 požiadal krajský súd o odročenie nariadeného súdneho pojednávania 15. marca 2006 z dôvodu práceneschopnosti a zároveň priložil lekárske správy o jeho zdravotnom stave za posledné obdobie.

Dňa 15. marca 2006 krajský súd uskutočnil súdne pojednávanie, na ktoré sa nedostavil navrhovateľ, ktorý sa ospravedlnil a žiadal o odročenie pojednávania. Krajský súd pojednávanie odročil na neurčito.

Dňa 23. marca 2006 bol krajským súdom nariadený termín pojednávania na 12. apríl 2006.

Dňa 12. apríla 2006 krajský súd uskutočnil súdne pojednávanie za prítomnosti navrhovateľa a odporcu. Krajský súd pojednávanie odročil za účelom doplnenia dokazovania.

Krajský súd 19. mája 2006 požiadal posudkového lekára o doplnenie posudku zdravotného stavu navrhovateľa podľa posledných vyšetrení v lehote 60 dní.

Krajský súd 8. augusta 2006 vyzval posudkového lekára na doplnenie posudku zdravotného stavu navrhovateľa.

Posudkový lekár sociálneho poistenia 11. augusta 2006 zaslal krajskému súdu posudkový spis vo veci neuznania invalidity navrhovateľa.

Dňa 25. septembra 2006 bol krajským súdom nariadený termín pojednávania na 25. október 2006.

Dňa 25. októbra 2006 krajský súd uskutočnil súdne pojednávanie za prítomnosti navrhovateľa a odporcu. Navrhovateľ žiadal o vykonanie dokazovania nezávislým posudkovým lekárom. Krajský súd rozhodol rozsudkom vo veci samej, ktorým potvrdil rozhodnutie s. p.

Navrhovateľ prevzal rozsudok krajského súdu 23. decembra 2006 a 8. januára 2007 podal proti nemu odvolanie.

Dňa 12. januára 2007 dal sudca kancelárii pokyn na predloženie spisu Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na rozhodnutie o odvolaní.

Najvyšší súd 17. januára 2007 prevzal súdny spis krajského súdu.

Najvyšší súd 29. mája 2007 rozsudkom sp. zn. 7 So 13/2007 zmenil rozhodnutie krajského súdu tak, že napadnuté rozhodnutie s. p. zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Dňa 8. júna 2007 dal sudca kancelárii pokyn na doručenie rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 7 So 13/2007 účastníkom konania.

Sudca dal kancelárii pokyn na vrátenie posudkového spisu s. p.

III.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, I. ÚS 65/04).

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K odstráneniu stavu právnej neistoty dochádza spravidla až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Priznanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo (II. ÚS 21/01, I. ÚS 251/05).

1. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy a právo zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESĽP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02, I. ÚS 79/05). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

1.1 Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetom napadnutého konania je posúdenie nároku sťažovateľa na priznanie invalidity a invalidného dôchodku, t. j. ide o existenčnú vec, o agendu sociálnej starostlivosti, kde sa predpokladá osobitná pozornosť decíznych orgánov verejnej moci venovaná efektívnemu a rýchlemu postupu, aby bol naplnený účel príslušného (v danom prípade súdneho) konania, čo okrem iného znamená, že všeobecný súd má povinnosť organizovať svoj procesný postup tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prerokovaná a skončená a aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa naň osoba obrátila so žiadosťou o rozhodnutie (napr. I. ÚS 142/03, I. ÚS 145/03, I. ÚS 158/04).

1.2 Z hľadiska súdneho prieskumu sa konanie začalo podaním návrhu na preskúmanie rozhodnutia vo veci dôchodkového poistenia - neuznania invalidity krajskému súdu 14. júna 2004, ktorý rozsudkom z 25. októbra 2006 č. k. 6 Sd 130/04-59 potvrdil rozhodnutie s. p. Na odvolanie sťažovateľa najvyšší súd zmenil toto rozhodnutie rozsudkom z 29. mája 2007 sp. zn. 7 So 13/2007, ktorý zrušil rozhodnutie s. p. z 8. marca 2004 a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 18. júna 2007.

1.3 Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd bral do úvahy aj v predmetnom prípade skutkový stav veci a platnú právnu úpravu (II. ÚS 26/95, I. ÚS 92/97 a iné) relevantnú pre rozhodnutie. Na základe týchto hľadísk konanie o preskúmanie rozhodnutia vo veci uznania invalidity nehodnotil ako právne zložité konanie.

1.4 Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúmvanej veci, ústavný súd zistil, že sťažovateľ sa nepodieľal na prieskumoch v konaní.

1.5 Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom krajského súdu v predmetnej veci, pričom zbytočné prieskumy v konaní posudzoval ako celok s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu vrátane významu predmetného konania pre jeho účastníkov.

Pokiaľ ide o postup krajského súdu, ústavný súd vychádzal nielen z hľadiska sťažovateľom namietaného obdobia zbytočných prieskumov, ale aj z hľadiska celkového priebehu posudzovaného konania. V tomto ohľade zistil, že konanie vedené krajským súdom až do vyhlásenia rozsudku trvalo viac ako 3 roky a 2 mesiace. Počas tejto doby bol krajský súd absolútne nečinný v období od 15. decembra 2004 do 11. novembra 2005. Navyše konanie krajského súdu spočívalo iba v komunikácii s posudkovými lekármi odporcu napriek tomu, že sťažovateľ namietal aj ich neobjektívne posúdenie jeho zdravotného stavu z dôvodu, že sú závislí od s. p. (uvedenú okolnosť v prospech postoja sťažovateľa nakoniec konštatoval aj najvyšší súd vo svojom zmeňujúcom rozsudku, pozn. ústavného súdu). Ústavný súd hodnotí obdobie absolútnej nečinnosti od 15. decembra 2004 do 11. novembra 2005 ako zbytočný prieskum v trvaní takmer 11 mesiacov.

2. Ústavný súd vzhľadom na všetky uvedené dôvody vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1.

3. Vzhľadom na to, že krajský súd vo veci rozhodol rozsudkom, nebolo možné vyhovieť ďalšej časti petitu sťažovateľa, aby ústavný súd podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde prikázal krajskému súdu konať vo veci bez zbytočných prietáhov, preto v tejto časti sťažnosti nevyhovel tak, ako je uvedené v bode 4 výroku.

4. Ústavný súd môže priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie (čl. 127 ods. 2 ústavy, § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

Sťažovateľ žiadal priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 300 000 Sk. Svoju žiadosť odôvodnil tým, že prietahmi v konaní je už viac ako tri roky vystavený značnej právnej neistote v zásadnej a pre neho existenčnej otázke. Jeho perspektíva „uzavretia veci“, a teda vyriešenia jeho bytostne dôležitej sociálnej otázky je, žiaľ, v júli 2007 v podstate identická ako bola v januári 2004, resp. v lete 2003.

Vzhľadom na okolnosti danej veci (najmä na jej predmet a význam pre účastníka konania) ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľa. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať mu aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľa (pozri body 1.1 až 1.5 tejto časti), ako aj na predmet konania považuje za primerané v sume 30 000 Sk.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť s'ťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2.

5. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Úspešnému s'ťažovateľovi vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom. Advokát vykonal tri úkony právnych služieb, a to prevzatie a príprava zastupovania, písomné podanie z 23. októbra 2006. Odmena za jeden úkon právnych služieb (v zmysle § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov v znení neskorších predpisov) za rok 2006 je jedna šestina z výpočtového základu 16 381 Sk, t. j. 2 730 Sk a dvakrát režijný paušál 164 Sk. Priznaná odmena za dva úkony vykonané v roku 2006 zvýšená o 19 % dane z pridanej hodnoty činí 6 887 Sk. Odmena za jeden úkon za rok 2007 je jedna šestina z výpočtového základu 17 822, t. j. 2 970 Sk a režijný paušál 178 Sk. Priznaná odmena zvýšená o 19 % dane z pridanej hodnoty činí 3 746 Sk. Za poskytnuté právne služby v konaní pred ústavným súdom patrí advokátovi odmena v celkovej sume 10 633 Sk.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

6. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. októbra 2007